

F.Liszt

an F.M

Liszt

Schumann

F.M

Mendelssohn F.Liszt R.Schumann

F.Liszt R.Schumann F.M

R.Schumann F.Mendels.

F.Liszt R.Schumann F.Mend.

Mendelssohn

ann F.Mendel

Programa

45'

Tres romances Op. 94

(Arr. orquestra de corda Joji Hattori)

(Estrena a Espanya)

Robert Schumann

Núm.1 Nicht schnell

Núm.2 Einfach, innig

Núm.3 Nicht schnell

Concert per a piano i orquestra núm.1 en mi bemoll major

Franz Liszt

Allegro maestoso

Quasi Adagio

Allegretto vivace-Allegro animato

Allegro marziale animato

20'

40'

Pausa

Simfonia núm. 5 en re major Op.107 "Reforma"

Felix Mendelssohn

Andante-Allegro con fuoco -
Andante-Meno Allegro

Allegro vivace

Andante

Chorale, Andante con moto-Allegro
vivace-Allegro maestoso

Denis Kozhukhin, piano

Joji Hattori, director

Orquestra Simfònica Illes Balears

Deconstruir per construir

Bàrbara Duran

Tres són els noms que fonamenten aquest programa: Mendelssohn, Schumann i Liszt. És a dir, tres maneres d'entendre, compondre i crear en el marc del romanticisme musical. És veritat que no els separen massa anys pel que fa a la seva arribada al món, més aviat

semblen haver nascut en fila índia: Mendelssohn (1809-1847), Schumann (1810-1856), i Liszt (1811-1886). També és veritat que els dos primers moriren joves; deixant el gran interrogant de cap on haurien anat les seves composicions si haguessin arribat als 75 anys que pogué complir Liszt.

Els tres compositors tenen en comú alguns aspectes vitals importants: tots tres foren, indiscutiblement, superdotats. Mendelssohn feu gala de les seves habilitats musicals des d'una edat molt primerenca (debutà amb nou anys, i publicà el seu primer quartet als tretze); Schumann començà a compondre als set anys i escriví el seu primer assaig sobre música amb catorze. Liszt, no cal dir-ho, s'ha convertit en un dels paradigmes del virtuós extraordinari, amb capacitats interpretatives sobrehumanes, que compongué la seva única òpera als catorze anys. La gran diferència entre els tres fou que Liszt va ser l'únic que va viure prou temps per explorar nous camins compositius, especialment per al piano, que vorejaren terrenys insospitats. Els seus darrers anys mostrà una audàcia harmònica desconeguda aleshores, arribant a compondre obres com la seva Bagatela sense tonalitat; en una visió harmònica que avançava el que seria bona part de la música culta del segle XX.

No massa gent sap que ell és, sens dubte, un dels compositors més influents de la segona meitat del XIX; un dels "catalitzadors" d'una nova música que ja apuntava un nou horitzó: la música atonal. I ell és un dels exemples on la fama internacional, la petjada del fenomen que va ser la "listzmania" ha fet que s'oblidin les aportacions més valuoses de la seva tasca compositiva. Si es pensa que el pop-rock feu aparèixer la moda de trencar instruments sobre l'escenari, no és així. Era una cosa que ja havia fet Liszt, que tocava de manera tan apassionada que rompia cordes dels pianos. Els empresaris solien tenir un altre piano preparat, i el canvi d'instrument sobre l'escenari afegia espectacularitat al concert. Si s'atribueix al pop-rock el fenomen de les fans cridant i plorant al concert, res més lluny de la realitat: alguns assistents als concerts de Liszt es desmaiaven, altres li llençaven joies, altres guardaven cabells i restes dels seus puros fumats. Després d'una vida d'estrella internacional, dues amants famoses i diversos escàndols, admirat per tots, va seguir el camí de sant Agustí i Ramon Llull: es va retirar i dedicar a la vida religiosa. En la seva darrera etapa vital es va dedicar a compondre obres de marcat caràcter místic.

Si es fan aquests apunts biogràfics, és perquè aquests són els aspectes que, finalment, semblen haver quedat de la carrera de Liszt. No ho és, en canvi, el fet d'haver expandit la visió del piano com a instrument, desenvolupant una escriptura que ell pensava com a "simfonisme pianístic". Així, va començar a investigar com podia fer variacions o arranjaments d'obres orquestrals de gran complexitat. No s'arrufava: enlloc dels desenvolupaments virtuosístics que presentava el pianisme de Thalberg (un dels seus contrincants en les competicions pianístiques que aixecaven passions), ell creava noves composicions autònomes que s'allunyaven del típic popurri, i esdevenien així, més aviat, "poemes simfònics per a piano". Els seus arranjaments per a piano de les simfonies de Beethoven el van encarar amb l'estudi profund de la forma sonata, cosa que després abocà en la creació d'estructures formals molt personals, com el Concert núm. 1 per a piano i orquestra.

Estrenat a Weimar el 1855, sis anys després d'acabar la seva composició, el concert adoptà finalment la forma d'un sol moviment. En realitat, són quatre parts treballades com un moviment continuat, amb un tema principal que s'expandeix en motius diversos. La segona secció (Quasi adagio) és una bella melodia lírica, mentre que la part del Scherzo és subratllada pel triangle. Cada secció té els seus propis motius, i el Finale comprimeix temes de les seccions prèvies, que són reconvertits usant les tècniques de transformació que havia desenvolupat, especialment, en el seu treball d'adaptació d'òperes i grans obres per al piano.

Les tres Romances op. 94 de Schumann presentades en aquest concert segueixen un camí invers en la seva composició. Aquí, Joji Hattori adapta per a quartet de corda una obra que fou creada originalment per a piano i oboè. Elegants i equilibrades, aquestes romances són un exemple deliciós del llenguatge romàntic per a conjunt de cambra, i no és estrany que Hattori les hagi escollides per a convertir-les en un quartet.

L'equilibri formal és una de les característiques de l'estil compositiu de Mendelssohn, enquadrat sovint també en el classicisme fronterer amb el romanticisme. Aquesta simfonia no és més que una mostra de les seves qualitats tècniques, car ell compon aquesta simfonia en el tres-cents aniversari de la confessió d'Ausburg, clau en el desenvolupament de la reforma protestant. I cal pensar (quines coses!) com Félix Mendelssohn, el net de Moisès Mendelssohn, gran intel·lectual jueu del segle, és el que escriu aquesta simfonia que no és sinó una mostra de la seva devoció per l'art luterà de J. S. Bach. El primer moviment desplega la tècnica contrapuntística, el segon moviment és delicat i lleuger i el tercer moviment expandeix l'himne de Luter, finalment present en forma de coral. Tot plegat, la mostra d'una devoció inamovible pel mestre Bach.

Deconstruir para construir

Bàrbara Duran

Tres son los nombres que fundamentan este programa: Mendelssohn, Schumann y Liszt. Es decir, tres maneras de entender, componer y crear en el marco del romanticismo musical.

Es verdad que no les separan demasiados años en cuanto a su llegada en el mundo, más bien parecen haber nacido en fila india: Mendelssohn (1809-1847), Schumann (1810-1856), y Liszt (1811-1886). También es verdad que los dos primeros murieron jóvenes; dejando el gran interrogante de hacia dónde habrían ido sus composiciones si hubieran llegado a los 75 años que pudo cumplir Liszt.

Los tres compositores tienen en común algunos aspectos vitales importantes: los tres fueron, indiscutiblemente, superdotados. Mendelssohn hacía gala de sus habilidades musicales desde una edad muy temprana (debutó con nueve años, y publicó su primer cuarteto a los trece); Schumann empezó a componer a los siete años y escribió su primer ensayo sobre música con catorce. Liszt, no hay que decirlo, se ha convertido en uno de los paradigmas del virtuoso extraordinario, con capacidades interpretativas sobrehumanas, que compuso su única ópera a los catorce años. La gran diferencia entre los tres fue que Liszt fue el único que vivió suficiente tiempo para explorar nuevos caminos compositivos, especialmente para el piano, que bordearon terrenos insospechados. Sus últimos años mostró una audacia armónica desconocida por aquel entonces, llegando a componer obras como su Bagatela sin tonalidad; en una visión armónica que avanzaba lo que sería buena parte de la música culta del siglo XX.

No mucha gente sabe que él es, sin duda, uno de los compositores más influyentes de la segunda mitad del XIX; uno de los “catalizadores” de una nueva música que ya apuntaba un nuevo horizonte: la música atonal. Y él es uno de los ejemplos donde la fama internacional, la huella del fenómeno que fue la “listzmanía” ha hecho que se olviden las aportaciones más valiosas de su tarea compositiva. Si se piensa que el pop-rock hizo aparecer la moda de romper instrumentos sobre el escenario, no es así. Era una cosa que ya había hecho Liszt, que tocaba de manera tan apasionada que rompía cuerdas de los pianos. Los empresarios solían tener otro piano preparado, y el cambio de instrumento sobre el escenario añadía espectacularidad al concierto. Si se atribuye al pop-rock el fenómeno de las fans gritando y llorando en el concierto, nada más lejos de la realidad: algunas asistentes a los conciertos de Liszt se desmayaban, otras le tiraban joyas, otras guardaban cabellos y restos de sus puros ahumados. Después de una vida de estrella internacional, dos amantes famosas y varios escándalos, admirado por todos, siguió el camino de san Agustín y Ramon Llull: se retiró y se dedicó a la vida religiosa.

Si se hacen estos apuntes biográficos, es porque estos son los aspectos que, finalmente, parecen haber quedado de la carrera de Liszt. No lo es, en cambio, el hecho de haber expandido la visión del piano como instrumento, desarrollando una escritura que él pensaba como “sinfonismo pianístico”. Así, empezó a investigar cómo podía hacer variaciones o arreglos de obras orquestales de gran complejidad. No se amilanaba: en lugar de los desarrollos virtuosísticos que presentaba el pianismo de Thalberg (uno de sus contrincantes en las competiciones pianísticas que levantaban pasiones), él creaba nuevas composiciones autónomas que se alejaban del típico popurrí, y llegaban a ser así, más bien, “poemas sinfónicos para piano”. Sus arreglos para piano de las sinfonías de Beethoven lo encararon con el estudio profundo de la forma sonata, cosa que después abocó en la creación de estructuras formales muy personales, como el Concierto núm. 1 para piano y orquesta.

Estrenado a Weimar en 1855, seis años después de acabar su composición, el concierto adoptó finalmente la forma de un solo movimiento. En realidad, son cuatro partes trabajadas como un movimiento continuado, con un tema principal que se expande en motivos diversos. La segunda sección (Casi adagio) es una bella melodía lírica, mientras que la parte del Scherzo es subrayada por el triángulo. Cada sección tiene sus propios motivos, y el Finale comprime temas de las secciones previas, que son reconvertidos usando las técnicas de transformación que había desarrollado, especialmente, en su trabajo de adaptación de óperas y grandes obras para el piano.

Las tres Romances op. 94 de Schumann presentadas en este concierto siguen un camino inverso en su composición. Aquí, Joji Hattori adapta para cuarteto de cuerda una obra que fue creada originalmente para piano y oboe. Estilosos y equilibradas, estas romances son un ejemplo delicioso del lenguaje romántico para conjunto de cámara, y no es extraño que Hattori las haya escogido para convertirlas en un cuarteto.

El equilibrio formal es una de las características del estilo compositivo de Mendelssohn, encuadrado a menudo también en el clasicismo fronterizo con el romanticismo. Esta sinfonía no es más que una muestra de sus calidades técnicas, puesto que él compone esta sinfonía en el trescientos aniversario de la confesión de Ausburg, clave en el desarrollo de la reforma protestante. Y hay que pensar (¡qué cosas!) cómo Félix Mendelssohn, el nieto de Moisés Mendelssohn, gran intelectual judío del siglo, es el que escribe esta sinfonía que no es sino una muestra de su devoción por el arte luterano de J. S. Bach. El primer movimiento despliega la técnica contrapuntística, el segundo movimiento es delicado y ligero y el tercer movimiento expande el himno de Lutero, finalmente presente en forma de coral. Todo ello, la muestra de una devoción inamovible por el maestro Bach.

Deconstructing to construct

Bàrbara Duran

Three names make up the foundations of tonight's programme, representing three different ways of understanding, composing and creating within the frame of musical Romanticism. Although they did not arrive into the world in the same year, they were

born quite in a single file: Mendelssohn (1809-1847), Schumann (1810-1856) and Liszt (1811-1886). However, the first two died young, leaving us to wonder which paths would their compositions have taken, had they lived to 75 years of age, like Liszt.

The three composers share some important biographical facts: they were all, without a doubt, exceptionally gifted. Mendelssohn displayed his musical ability from a very early age (he made his debut at nine and published his first quartet at thirteen); Schumann began composing when he was seven years old and wrote his first essay on music at fourteen; and Liszt, it goes without saying, has become a paradigm of the virtuoso, thanks to his superhuman interpretative abilities and having composed his only opera at fourteen. The great difference between the three is the fact that Liszt only lived enough to explore new composition paths, especially for piano, skirting unsuspected trails. In his latest years, he showed a harmonic audacity which was then unknown, and composed pieces like his Bagatelle without tonality; a harmonic vision that previewed what would be a great deal of art music in the XXth century.

Not many people know that Liszt is, undoubtedly, one of the most influencing composers of the second half of the XIXth century; one of the "catalysts" of a new music which already moved forward into new horizons: atonal music. He also serves as an example of international fame: he left an imprint, the phenomena known as "Lisztmania", that caused to forget the most valuable contributions of his composition work. If you thought pop-rock musicians had made it into a fashion to break instruments on stage, you were mistaken. Liszt had already done that: he played so passionately, that he broke the strings of his pianos -entrepreneurs usually had a second piano ready for his shows, and the replacement of the instrument on stage added spectacularity to his concerts. Now think of the fan phenomena: people shouting and crying at a concert. This is also not a creation of pop-rock; people attending Liszt's concerts passed out, threw jewels at him, kept his hairs and cigar butts. After a life of international stardom, affairs with two famous lovers and several public scandals, being widely admired, Liszt followed the example of Saint Augustine and Ramon Llull: he retired and devoted himself to religion.

We are pointing out all these biographical notes, because these aspects are the ones remembered of Liszt's career, instead of the fact that he expanded the vision of piano as an instrument by developing his writing -which he thought as a "piano symphonism". He researched on how to make variations or arrangements for orchestral pieces of great complexity. He did not back out: looking at the master developments in Thalberg's pianism (one of his opponents in the piano competitions that stirred up passions), he created new autonomous compositions that differed from the typical potpourri and became something closer to "symphonic poems for piano".

His piano arrangements for Beethoven's symphonies faced him with a study of the sonata in depth, which later resulted in the creation of very personal formal structures, such as Concerto No.1 for piano and orchestra.

Premiered in Weimar in 1855, six years after the composition had been finished, the concert finally took the form of one single movement. It is actually made up of four parts that have been worked as a continuous movement, with a main theme expanding in diverse motives. The second section (Quasi adagio) is a beautiful lyrical melody, while the Scherzo is highlighted by the triangle. Every section possesses its own motives; and the Finale compresses various themes from the previous sections, which are reconverted by using transformation techniques which he had developed through his work in adapting operas and great works for piano.

The three Romanzen op. 94, by Schumann, which are presented in tonight's concert, were composed the other way round. Here, Joji Hattori adapts a piece that was originally created for piano and oboe for a string quartet. Elegant and balanced, these romances are a delicious example of Romantic language for chamber ensembles, no wonder Hattori picked them to be turned into a quartet.

Formal balance is also one of Mendelssohn's style characteristics, regarding composition, often framed in a Classicism which borders Romanticism. This symphony is simply a display of his technical capacities, because he composed it for the 300 anniversary of the Augsburg Confession -key to the Protestant Reformation. And we must remember (wouldn't you know!) how Felix Mendelssohn, grandson of Moses Mendelssohn and a great Jewish intellectual of the century, wrote this symphony -which is actually a display of devotion for J.S. Bach's Lutheran art. The first movement unfolds the contrapuntal technique, the second movement is delicate and light, and the third expands Luther's hymn (finally present in the form of a choir). All in all, proof of an immovable devotion to master Bach.

Denis Kozhukhin

piano

Denis Kozhukhin

piano

cat

Guanyador del Primer Premi del Concurs Regna Elisabeth de Brussel·les, el 2010, amb 23 anys, és considerat un dels millors pianistes de la seva generació.

Les actuacions de Kozhukhin han estat elogiades per la crítica com a "fascinants", "imperioses", i "hipnotitzants". Amb una tècnica extraordinària, Kozhukhin combina amb mestratge la destresa i el poder de les seves interpretacions amb un enfocament artístic d'una sensibilitat única.

Kozhukhin col·labora freqüentment amb moltes de les principals orquestres internacionals, com la Royal Concertgebouw Orchestra, London Symphony, Staatskapelle Berlin, Israel Philharmonic, Chicago Symphony, Philadelphia Orchestra, San Francisco Symphony, Rotterdam Philharmonic, London Philharmonic o la Philharmonia Orchestra, entre d'altres. També participa habitualment en festivals com Verbier, Gstaadt, Grafenegg, Dresden, Tivoli, Jerusalem Chamber Music Festival, Intonations, Tsinandali i els Proms de la BBC.

Al llarg de la temporada 21/22 tornarà a tocar amb agrupacions com Philharmonia Orchestra, Israel Philharmonic, Oslo Philharmonic, Royal Stockholm Philharmonic, NDR Radiophilharmonie, RTE National Symphony, Orchestre Philharmonique Royal de Liège i, a més, serà artista en residència amb l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya per interpretar la integral de concerts per a piano de Rachmaninoff. Kozhukhin oferirà recitals com a solista en el Chicago Symphony Hall, la Boulez Saal, amb Jörg Widmann en el Festival de Dresden, en la Koln Philharmonie, el Frankfurt Alte Oper i realitzarà una gira europea amb Janine Jansen.

El seu enregistrament més recent, les Variacions simfòniques de César Franck amb la Filharmònica de Luxemburg dirigida per Gustavo Gimeno, va ser editat per Pentatone en 2020 i va obtenir els elogis de la crítica. El seu últim disc en solitari, que inclou les Cançons sense paraules de Mendelssohn i les Peces líriques de Grieg, va ser triat "Disc del mes" per Gramophone i va obtenir unes nominacions als Opus Klassik Awards en les categories de "Disc solista" i "Instrumentista de l'any".

Un àvid músic de càmera, Kozhukhin és convidat amb freqüència als festivals més reconeguts i col·labora amb artistes com Janine Jansen, Jörg Widmann, Julian Rachlin, Vadim Repin, Leonidas Kavakos, Michael Barenboim, Vilde Frang, Renaud i Gautier Capuçon, Elena Bashkirova, Radovan Vlatkovic, Emmanuel Pahud, Alisa Weilerstein, Nicolas Alstaedt, Julian Steckel, Pablo Ferrández i Alexandra Conunova, entre d'altres.

Nascut a Nizhni Novgorod, Rússia, el 1986 en el si d'una família de músics, Denis Kozhukhin va començar els seus estudis de piano als cinc anys amb la seva mare. Més tard, va ingressar a l'Escola de Música Balakirev, on va ser alumne de Natalia Fish. De 2000 a 2007, va estudiar a l'Escola de Música Reina Sofia de Madrid, amb Dmitri Bashkirov i Claudio Martinez-Mehner. Va completar la seva formació en l'Academia de Piano del Lago Como amb Fou Ts'ong, Stanislav Yudenitch, Peter Frankl, Boris Berman, Charles Rosen i Andreas Staier i, amb Kirill Gerstein, a Stuttgart.

Durant els últims anys el seu mentor ha estat el mestre Daniel Barenboim.

Denis Kozhukhin

piano

esp

Ganador del Primer Premio del Concurso Reina Elisabeth de Bruselas, en 2010, con 23 años, es considerado uno de los mejores pianistas de su generación.

Las actuaciones de Kozhukhin han sido elogiadas por la crítica como "fascinantes", "imperiosas", e "hipnotizantes". Con una técnica extraordinaria, Kozhukhin combina con maestría la destreza y el poder de sus interpretaciones con un enfoque artístico de una sensibilidad única.

Kozhukhin colabora frecuentemente con muchas de las principales orquestas internacionales, como la Royal Concertgebouw Orchestra, London Symphony, Staatskapelle Berlin, Israel Philharmonic, Chicago Symphony, Philadelphia Orchestra, San Francisco Symphony, Rotterdam Philharmonic, London Philharmonic o la Philharmonia Orchestra, entre otras. También participa habitualmente en festivales como Verbier, Gstaad, Grafenegg, Dresden, Tivoli, Jerusalem Chamber Music Festival, Intonations, Tsinandali y los Proms de la BBC.

A lo largo de la temporada 21/22 volverá a tocar con agrupaciones como Philharmonia Orchestra, Israel Philharmonic, Oslo Philharmonic, Royal Stockholm Philharmonic, NDR Radiophilharmonie, RTE National Symphony, Orchestre Philharmonique Royal de Liège y, además, será artista en residencia con la Orquesta Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya para interpretar la integral de conciertos para piano de Rachmaninoff. Kozhukhin ofrecerá recitales como solista en el Chicago Symphony Hall, la Boulez Saal, con Jörg Widmann en el Festival de Dresden, en la Koln Philharmonie, el Frankfurt Alte Oper y realizará una gira europea con Janine Jansen.

Su grabación más reciente, las Variaciones sinfónicas de César Franck con la Filarmónica de Luxemburgo dirigida por Gustavo Gimeno, fue editado por Pentatone en 2020 y obtuvo los elogios de la crítica. Su último disco en solitario, que incluye las Canciones sin palabras de Mendelssohn y las Piezas líricas de Grieg, fue elegido "Disco del mes" por Gramophone y obtuvo unas nominaciones a los Opus Klassik Awards en las categorías de "Disco solista" e "Instrumentalista del año".

Un ávido músico de cámara, Kozhukhin es invitado con frecuencia a los festivales más reconocidos y colabora con artistas como Janine Jansen, Jörg Widmann, Julian Rachlin, Vadim Repin, Leonidas Kavakos, Michael Barenboim, Vilde Frang, Renaud y Gautier Capuçon, Elena Bashkirova, Radovan Vlatkovic, Emmanuel Pahud, Alisa Weilerstein, Nicolas Alstaedt, Julian Steckel, Pablo Ferrández y Alexandra Conunova, entre otros.

Nacido en Nizhni Novgorod, Rusia, en 1986 en el seno de una familia de músicos, Denis Kozhukhin comenzó sus estudios de piano a los cinco años con su madre. Más tarde, ingresó en la Escuela de Música Balakirev, donde fue alumno de Natalia Fish. De 2000 a 2007, estudió en la Escuela de Música Reina Sofía de Madrid, con Dmitri Bashkirov y Claudio Martinez-Mehner. Completó su formación en la Academia de Piano del Lago Como con Fou Ts'ong, Stanislav Yudenitch, Peter Frankl, Boris Berman, Charles Rosen y Andreas Staier y, con Kirill Gerstein, en Stuttgart.

Durante los últimos años su mentor ha sido el maestro Daniel Barenboim.

Denis Kozhukhin

piano

eng

Winner of the First Prize in the 2010 Queen Elisabeth Competition in Brussels at the age of 23, Denis Kozhukhin has established himself as one of the greatest pianists of his generation.

Kozhukhin's performances have been praised by critics as "spellbinding", "imperious" and "mesmerizing". Technically flawless, Kozhukhin combines wisely the brilliance and power of his playing with a masterful sense of form and a very unique artistic approach.

Kozhukhin frequently appears with many of the leading international orchestras, such as Royal Concertgebouw Orchestra, London Symphony, Staatskapelle Berlin, Israel Philharmonic, Chicago Symphony, Philadelphia Orchestra, San Francisco Symphony, Rotterdam Philharmonic, London Philharmonic, Philharmonia Orchestra, among others. He is also frequently invited in such Festivals as Verbier, Gstaadt, Grafenegg, Dresden, Tivoli, Jerusalem Chamber Music Festival, Intonations, Tsinandali and BBC Proms.

The 21/22 season brings returns with Philharmonia Orchestra, Israel Philharmonic, Oslo Philharmonic, Royal Stockholm Philharmonic, NDR Radiophilharmonie, RTE National Symphony, Orchestre Philharmonique Royal de Liège, and a residency with the Barcelona Symphony performing Rachmaninov Piano Concerti. Kozhukhin will appear in solo recital at the Chicago Symphony Hall, Boulez Saal, perform with Jörg Widmann at the Dresden Festival, Köln Philharmonie and Frankfurt Alte Oper, and tour alongside Janine Jansen in Europe.

His most recent recording featuring C. Franck's Symphonic Variations with the Luxembourg Philharmonic under Gustavo Gimeno was released by Pentatone in 2020, obtaining rave reviews. His last solo album, including Mendelssohn's Songs without words and Grieg's Lyric Pieces, was picked by Gramophone as "album of the month" as well as nominated to the Opus Klassik Awards in the categories of Solo recording and Instrumentalist of the year.

An avid chamber musician, Kozhukhin he collaborates with such artists as Janine Jansen, Jörg Widmann, Julian Rachlin, Vadim Repin, Leonidas Kavakos, Michael Barenboim, Vilde Frang, Renaud and Gautier Capuçon, Elena Bashkirova, Radovan Vlatkovic, Emmanuel Pahud, Alisa Weilerstein, Nicolas Alstaedt, Julian Steckel, Pablo Ferrández and Alexandra Conunova, among others.

Born in Nizhni Novgorod, Russia, in 1986 into a family of musicians, Denis Kozhukhin began his piano studies at the age of five with his mother. As a boy, he attended the Balakirev School of Music where he studied under Natalia Fish. From 2000 to 2007, Kozhukhin studied at the Reina Sofía School of Music in Madrid with Dimitri Bashkirov and Claudio Martinez-Mehner.

Kozhukhin completed his studies at the Piano Academy at Lake Como where he received advice from Fou Ts'ong, Stanislav Yudenitch, Peter Frankl, Boris Berman, Charles Rosen and Andreas Staier, and with Kirill Gerstein in Stuttgart.

In recent years he has been mentored by maestro Daniel Barenboim.

Joji Hattori

director

Joji Hattori

director

Joji Hattori és un dels principals músics japonesos de la seva generació, amb una carrera professional molt diversa. Va iniciar-se com a concertista de violí i s'ha format fins a esdevenir director d'orquestres de cambra, director d'orquestres simfòniques i fins a director d'òpera. L'any 2014, Hattori va ser nomenat Director principal convidat i Co-director artístic de l'Orquestra Simfònica de les Illes Balears, tasca que combina amb la de Director associat convidat de l'Orquestra de Cambra de Viena, amb la qual col·labora des del 2004. La temporada 2007-2008, Hattori fou Director principal resident de l'Opera House d'Erfurt (Alemanya) i, de 2009 a 2011, Director musical del festival d'estiu a l'aire lliure de Schloss Kittsee (Àustria), càrrec que reprendrà el 2017.

Com a director convidat, acostuma a treballar amb orquestres destacades com la Philharmonia Orchestra de Londres, la Slovakian Philharmonic, la Wiener Symphoniker o la Düsseldorfer Symphoniker. El 2009 es va estrenar a la Wiener Staatsoper amb tres funcions de La flauta màgica, dirigint l'Orquestra Filharmònica de Viena a la fossa. També ha dirigit en diverses ocasions al Nou Teatre Nacional de Tòquio, la principal casa d'òpera del Japó.

Hattori va néixer al Japó i es va criar a Viena, on habitualment assistia a l'òpera i a les sales de concert, cosa que va esperonar el seu creixement musical. Amb la influència de dues cultures, Hattori és avui un dels poquíssims músics de llegat asiàtic respectat internacionalment per la seva reinterpretació dels clàssics vienesos. Va començar a tocar el violí a cinc anys i va estudiar amb Rainer Küchl a l'Acadèmia de Música de Viena, per a després continuar els estudis superiors amb Yehudi Menuhin i Vladímir Spivakov. L'any 1989 guanyà el Concurs internacional de violí Yehudi Menuhin, a Anglaterra. Després d'una dècada d'activitat per tot el món com a violinista solista, va participar en el Concurs de Directors Maazel-Vilar a Nova York, el 2002, i va rebre un dels primers premis a més de l'oportunitat d'estudiar tècniques de direcció amb Lorin Maazel durant els dos anys següents.

A banda de la seva activitat interpretativa, Joji Hattori és President i Membre del jurat del Concurs Internacional de Violí Yehudi Menuhin, i el 2003 fou nomenat Membre honorífic de la Royal Academy of Music de Londres. Pel fet d'haver estudiat antropologia a la Universitat d'Oxford, continua investigant sobre les qüestions d'identitat nacional. A més, des del 2015 és propietari de Shiki, un restaurant d'alta gastronomia japonesa a Viena.

Joji Hattori

director

esp

Joji Hattori es uno de los principales músicos japoneses de su generación, cuya carrera destaca por su variedad. Empezó como concertista de violín y se formó hasta convertirse en director de orquesta de cámara, director de orquesta sinfónica e incluso director de ópera. En 2014, Hattori fue nombrado Director principal invitado y Codirector artístico de la Orquesta Sinfónica de las Islas Baleares, una tarea que combina con la de Director asociado invitado de la Orquesta de Cámara de Viena, con la que lleva colaborando desde 2004. Durante la temporada 2007-2008, Hattori fue Director principal residente de la Opera House de Erfurt (Alemania) y, de 2009 a 2011, Director musical del festival de verano a l'aire libre de Schloss Kittsee (Austria), cargo que retomará en 2017.

Como director invitado trabaja habitualmente con orquestas de la talla de la Philharmonia Orchestra de Londres, la Slovakian Philharmonic, la Wiener Symphoniker o la Düsseldorfer Symphoniker. En 2009 debutó en la Wiener Staatsoper con tres funciones de La flauta mágica, dirigiendo a la Orquesta Filharmónica de Viena en el foso. También ha dirigido en varias ocasiones en el Nuevo Teatro Nacional de Tokio, la principal casa de ópera de Japón.

Hattori nació en Japón y se crió en Viena, donde asistía asiduamente a las casas de ópera y salas de conciertos, algo que espoleó su crecimiento musical. Influido por dos culturas, Hattori es hoy uno de los muy pocos músicos de legado asiático que cuentan con el respeto internacional a la hora de reinterpretar los clásicos vieneses. Comenzó a tocar el violín a los cinco años y estudió con Rainer Küchl en la Academia de Música de Viena, para después proseguir los estudios superiores con Yehudi Menuhin y Vladímir Spivakov. En 1989 ganó el Concurso internacional de violín Yehudi Menuhin, en Inglaterra. Tras una década de actividad por todo el mundo como violinista solista, participó en el Concurso de Directores Maazel-Vilar en Nueva York, en 2002, donde recibió uno de los primeros premios y la oportunidad de estudiar técnicas de interpretación con Lorin Maazel durante los dos años siguientes.

Además de su actividad interpretativa, Joji Hattori es Presidente y Miembro del jurado del Concurso internacional de violín Yehudi Menuhin, y en 2003 fue nombrado Miembro de Honor de la Royal Academy of Music de Londres. Estudió antropología en la Universidad de Oxford, y aún hoy sigue investigando sobre cuestiones de identidad nacional. Desde 2015 es propietario de Shiki, un restaurante de alta gastronomía japonesa, en Viena.

Joji Hattori

conductor

eng

Joji Hattori is one of the leading Japanese musicians of his generation and has enjoyed a very varied career as a musician, firstly as a concert violinist, an activity which has developed into directing chamber orchestras, conducting symphony orchestras and finally operas. In 2014, Hattori has been appointed Principal Guest Conductor and Co-Artistic Director of the Balearic Symphony Orchestra in Palma de Mallorca. He also continues his work as Associate Guest Conductor of the Vienna Chamber Orchestra, a position which he has held since 2004. From 2007 to 2008 Joji Hattori served as Principal Resident Conductor of the Opera House in Erfurt, Germany, and from 2009 to 2011 as Music Director of the open-air Summer Festival at Schloss Kittsee, Austria, an activity which he will resume again in 2017.

As guest conductor he regularly works with many distinguished orchestras such as the Philharmonia Orchestra London, Slovakian Philharmonic, Wiener Symphoniker or the Düsseldorfer Symphoniker. In 2009 he made his debut at the Vienna State Opera with three performances of The Magic Flute, conducting in fact the Vienna Philharmonic Orchestra in the pit. He has also conducted repeatedly at the New National Theatre Tokyo which is Japan's leading opera house.

He was born in Japan and spent his childhood in Vienna where regularly attending the opera house and concert halls formed his musical development. Influenced by both cultures, Hattori is today one of the very few musicians of Asian heritage who is respected internationally for his interpretation of the Viennese Classics. He started playing the violin at the age of five and studied with Rainer Küchl at the Vienna Academy of Music, followed by further studies with Yehudi Menuhin and Vladimir Spivakov. In 1989 he won the International Yehudi Menuhin Violin Competition in England. After a decade of international activities as a violin soloist, he participated at the inaugural Maazel-Vilar Conductor's Competition in New York in 2002, where he was given a major award and the opportunity to study conducting techniques with the late Lorin Maazel for the following 2 years.

Apart from his performing activities, Joji Hattori is President and Member of the Jury of the International Yehudi Menuhin Violin Competition and in 2003 he was made Honorary Member of the Royal Academy of Music, London. Having studied social anthropology at Oxford University (St. Antony College), he also continues to research the questions around the national identity of human beings. Since 2015 he is also the owner of Shiki, a Japanese Fine Dining restaurant in Vienna.

Orquestra simfònica de les illes balears

Orquestra simfònica de les illes balears

L'Orquestra Simfònica de les Balears està considerada un dels referents simfònics a Espanya. Va ser creada l'any 1988 sota la institució denominada Fundació Pública de les Balears per a la Música, incloent el Govern Balear, l'Ajuntament de Palma i el Consell de Mallorca. Malgrat que la història del simfonisme a les Illes Balears s'inicia als anys 40; la formació de l'orquestra com es coneix avui es deu al mestre Luís Remartínez, que va ser-ne titular i director artístic des de l'any 1988 fins a l'any 1994. Després l'han seguit els mestres següents: Philippe Bender (1994-1997) (2005-2009), Salvador Brotons (1997-2000) (2009-2013), Geoffrey Simon (2001-2002), Edmon Colomer (2002-2005), Josep Vicent (2013-2014) i com a codirector titular Joji Hattori (2014-2018). Actualment el mestre Pablo Mielgo és el director titular. L'Orquestra desenvolupa la seva temporada regular en l'àmbit simfònic (temporada d'abonament a l'Auditorium de Palma, concerts simfònics a Menorca, Eivissa i Formentera, temporada d'abonament a l'Auditorium de Manacor, concerts extraordinaris a Mallorca), així com en l'àmbit líric (temporades d'òpera de la Fundació Teatre Principal de Palma i dels Amics de l'Òpera de Maó). En la temporada d'estiu, l'OSIB desenvolupa el festival Estius simfònics, amb el Castell de Bellver com a seu principal, i col·labora amb altres festivals com el de Pollença o el Sunset Classics. A més de la seva programació artística, desenvolupa una extensa tasca pedagògica mitjançant el programa Simfònica en família, així com el programa Simfònica en societat en què porta la música a diferents mitjans socials més desfavorits. Un dels nostres principals objectius és treure a la llum les obres de compositors de les Illes Balears. Un fet que queda demostrat amb la figura d'Antoni Parera Fons com a compositor en residència. Pròximament s'estrenarà una nova obra, "Arxiduc", del compositor mallorquí i de l'escriptura i membre de la Reial Acadèmia Espanyola, Carme Riera. Durant els últims 25 anys, l'Orquestra ha tingut com a acompanyats solistes de la rellevància internacional de Juan Diego Flórez, Frank Peter Zimmermann, Emmanuel Pahud, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Valentina Nafornta, Celso Albelo, Juan Manuel Cañizares, Kiri Te Kanawa, Teresa Berganza, Joaquín Achúcarro, Piotr Anderszewski, María Bayo, Simón Orfila, Katia y Marielle Labèque i el jove Francisco Fullana. L'OSIB ha actuat en nombroses ocasions fora de les Illes Balears. Destaca el seu recent viatge al Teatre Reial de Madrid juntament amb el tenor Juan Diego Flórez; el viatge a Zurich per a un concert amb la mezzo Kate Lindsey; el concert al Radio Hall France de París amb Khatia Buniatishvili i el concert a la Sala de Drets Humans de la ONU. La Simfònica compta amb un segell discogràfic que permet a la Simfònica distribuir els seus enregistraments per més de 40 plataformes musicals com Spotify, Apple Music, Amazon Music, Google Play Music entre altres. S'han publicat quatre discos: "Revolució" amb la Simfonia núm. 7 de L.v. Beethoven i The rite of Spring de P.I. Txaikovski; Simfonia núm. 2 de G. Mahler, i obres dels compositors mallorquins de "Mallorca Suite" de Baltasar Samper i "Foners" d'Antoni Parera Fons. A part de gaudir d'aquests enregistraments, és una demostració del talent i projecció internacional de les Illes Balears, amb una aposta decidida de les seves institucions per la cultura com a element essencial del futur de la regió. En 2020 fou guardonat amb la medalla d'or, major distinció de la Comunitat Autònoma.

Orquestra simfònica de les illes balears

esp

La Orquesta Sinfónica Islas Baleares está considerada uno de los referentes sinfónicos en España. Fue creada en el año 1988 bajo la institución denominada Fundació Pública de les Balears per a la Música, incluyendo al Gobierno Balear, el Ayuntamiento de Palma y el Consell de Mallorca. A pesar de que la historia del sinfonismo en las Islas Baleares datan los años 40, la formación de la orquesta como hoy en día se conoce se debe al recientemente fallecido Maestro Luís Remartínez, quien fue su titular y director artístico desde el año 1988 hasta el año 1994. Después le han seguido los siguientes Maestros: Philippe Bender (1994-1997) (2005-2009), Salvador Brotons (1997-2000) (2009-2013), Geoffrey Simon (2001-2002), Edmon Colomer (2002-2005), Josep Vicent (2013-2014) y como codirector titular Joji Hattori (2014-2018). En la actualidad el Maestro Pablo Mielgo es su Director Titular. La Orquesta desarrolla su temporada regular en el ámbito sinfónico (temporada de abono en el Auditorium de Palma, conciertos sinfónicos en Menorca, Ibiza y Formentera, temporada de abono en el Auditorium de Manacor, conciertos extraordinarios en Mallorca), así como en el ámbito lírico (temporadas de ópera de la Fundación Teatro Principal de Palma y de los Amigos de la Ópera de Maó). En su temporada de estío, la OSIB desarrolla el Festival “Veranos Sinfónicos” con el Castillo de Bellver como principal sede, y colabora con otros Festivales como el de Pollença, o el Sunset Classics. Además de su programación artística, desarrolla una extensa labor pedagógica mediante el programa “Sinfónica en Familia”, así como el programa “Sinfónica en Sociedad” con el cual lleva la música a los diferentes medios sociales más desfavorecidos. Uno de nuestros principales objetivos es sacar a la luz las obras de compositores de las Islas Baleares. Un hecho que queda demostrado con la figura de Antoni Parera Fons como compositor en residencia. Próximamente se estrenará una nueva obra, “Arxiduc”, del compositor mallorquín y de la escritura y miembro de la Real Academia Española, Carme Riera. Durante los últimos 25 años, la Orquesta ha acompañado a solistas de relevancia internacional, como Juan Diego Flórez, Frank Peter Zimmermann, Emmanuel Pahud, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Valentina Nafornta, Celso Albelo, Juan Manuel Cañizares, Kiri Te Kanawa, Teresa Berganza, Joaquín Achúcarro, Piotr Anderszewski, María Bayo, Simón Orfila; Katia y Marielle Labèque y el joven Francisco Fullana. La OSIB ha actuado en numerosas ocasiones fuera de las islas, destacando su viaje al Musikverein de Viena y el Teatro Real de Madrid junto al tenor Juan Diego Flórez; el viaje a Zurich para un concierto junto a la mezzo Kate Lindsey; el concierto en el Radio Hall France de París con Khayia Buniatishvili y el concierto en la Sala de Derechos Humanos de la ONU. La Simfònica cuenta con un sello discográfico que permite a la Sinfónica distribuir sus grabaciones por más de 40 plataformas musicales como Spotify, Apple Music, Amazon Music, Google Play Music entre otros. Se han publicado cuatro discos: “Revolució” con la Sinfonía n.º 7 de L.v. Beethoven i The rite of Spring de P.I. Chaikovski; Sinfonía n.º 2 de G. Mahler, y obras de los compositores mallorquines de “Mallorca Suite” de Baltasar Samper y “Foners” de Antoni Parera Fons. En 2020 fue galardonado con la medalla de oro de las Islas Baleares, la mayor distinción de la Comunidad Autónoma.

Orquestra simfònica de les illes balears

eng

The OSIB is considered to be one of the symphonic models in Spain. It was founded in 1988, inside an institution known as Fundació Pública de les Balears per la Música, which includes the Balearic Government, Ajuntament de Palma and Consell de Mallorca. Although the history of symphonic music in the Balearic Islands dates back to the 1940s, the orchestra as we know it nowadays was created by maestro Luís Remartínez, who was Principal Conductor and Artistic Director from 1988 to 1994. He was followed by maestros Philippe Bender (1994-1997) (2005-2009), Salvador Brotons (1997-2000) (2009-2013), Geoffrey Simon (2001-2002), Edmon Colomer (2002-2005) and Josep Vicent (2013-2014), and Joji Hattori (2014-2018) as title Co-Director. Current Director is maestro Pablo Mielgo. The OSIB performs a stable season in the scope of symphonic music (concert season at Auditorium de Palma, symphonic concerts in Menorca, Ibiza and Formentera, concert season in Auditorium de Manacor, extraordinary concerts in Majorca), as well as in the lyrical scope (opera seasons with Fundació Teatre Principal de Palma and Amics de l'Òpera de Maó). During the summer season, the OSIB carries out the festival "Estius Simfònics" with Bellver Castle as its main venue, and collaborates with other festivals such as Festival de Pollença or Sunset Classics Festival. Moreover, the OSIB develops a comprehensive educational programme through "Simfònica en família", and takes music to disadvantaged social groups through the programme "Simfònica en societat". One of our main goals is to release the works of Balearic composers. Prove of that is the fact that we hold Antoni Parera Fons as a composer in residence. Soon we will première a new work, Arxiduc, composed by him and written by Carme Riera, member of the Real Academia Española. During the last 25 years, the OSIB has accompanied international main solo acts such as Juan Diego Flórez, Frank Peter Zimmermann, Emmanuel Pahud, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Valentina Nafornta, Celso Albello, Juan Manuel Cañizares, Kiri Te Kanawa, Teresa Berganza, Joaquín Achúcarro, Piotr Anderszewski, María Bayo, Simón Orfila, Katia and Marielle Labèque and young Francisco Fullana, among others. The OSIB has played abroad in many occasions. It is worth highlighting our recent trip to Teatro Real de Madrid, together with tenor Juan Diego Flórez; a trip to Zurich for a concert with mezzo Kate Lindsey; the concert at Radio Hall France in Paris, with Khatia Buniatishvili; and the concert at the Civilizations Room at the UN Palace of Nations, in Geneva. The OSIB has a label which allows us to distribute our recordings across more than 40 music platforms, such as Spotify, Apple Music, Amazon Music and Google Play Music, among others. Today, there are four albums: "Revolució", with Symphony No.7 by Beethoven and The rite of Spring, by Tchaikovsky; Symphony No. 2 by G. Mahler, and works by Majorcan composers in "Mallorca Suite" by Baltasar Samper; and "Foners", by Antoni Parera Fons. Besides enjoying these recordings, through them the OSIB displays the talent and international scope of the Balearic Islands, and its institutions prove their firm commitment to support culture as an essential element for the future of the region. In 2020, the OSIB has received the Gold Medal, the most important award from the Balearic Government.

Propers concerts

Octubre

TEATRE PRINCIPAL INCA

21 octubre - 20 h

Ritual de pagesia

B. Samper

Simfonia núm. 101 "Rellotge"

F. J. Haydn

Pablo Mielgo, director

Novembre

CICLE TEATRE PRINCIPAL PALMA I

4 novembre - 20 h

Simfonia núm. 70

F. J. Haydn

Solaria (estrena a espanya)

F. Cruixent

Simfonia núm. 7

A. Dvorak

Leonard Slatkin, director

CICLE AUDITORIUM DE PALMA II

4 novembre - 20 h

Concert per a oboè

G.F. Haendel

Concert per a oboè i violí

J.S. Bach

Simfonia núm. 6

A. Bruckner

AUDITORI DE MANACOR

5 novembre - 19.30 h

Martin Gabriel, oboè

Nina Heidenreich, violí

Acadèmia Simfònica

Leopold Hager, director

Plantilla OSIB

PRIMERS VIOLINS

Smerald Spahiu, concertino
Gina Nicola, concertino associat
Jennifer Peck, solista ajudant de concertino
Paula Marqués
Gloria Grati
Gabriel Martí
Andrei Melkumov
Maria Luisa Payeras
Christine Schedukat
Margarita Navarro
Marc Nogués
Manel Barrios

SEGONS VIOLINS

Barbara Walus, solista
Sebastià Pou, ajudant de solista
Carmen Fullana
Roberto Moragón
Beth Super
Francisco Sard
Ariadna Ferrer

VIOLES

Sonia Krasnova, solista
Marta Hatler, ajudant de solista
Miguel Arola
Jun Kuroki
Filippo Maschio
Lluís Oliver
Elisabeth Romero
Francesc Garcia

VIOLONCELS

Emmanuel Bleuse, solista
Ibolya Rózsás, ajudant de solista
Luis Correa
Felipe Temes
Manuela Torres
Míriam Jiménez

CONTRABAIXOS

Martin Gregg, solista
Jozef Szafranski, ajudant de solista
Philip Dawson
Wojciech Sobolewski

FLAUTES

Josep Miralles, solista
Estela Córcoles, ajudant de solista

FLAUTA/FLAUTÍ

Enrique Sánchez, ajudant de solista

OBOÈS

Javier Arnal, solista
Jordi Miralles, ajudant de solista

OBOÈ/CORN ANGLÈS

Carlos Fortea, ajudant de solista

CLARINETS

Eduardo Bernabeu, solista
Juan José Pardo, ajudant de solista

CLARINET/CLARINET BAIX

Sílvia Insa, ajudant de solista

FAGOTS

José Vicente Tatay, solista
Gerard Beltran, ajudant de solista

FAGOT/CONTRAFAGOT

Joana Rullan, ajudant de solista

TROMPES

Nigel Carter, solista
José Fortea, solista
Miriam Merino, ajudant de solista
Joan Barceló, ajudant de solista
César Guillem, ajudant de solista

TROMPETES

Michel Herment, solista
Cyril Pouillet, ajudant de solista
Samuel García, ajudant de solista

TROMBONS

Jean Christophe Brunet, solista
Vicente M. Cascales, ajudant de solista
Miquel Sáez, ajudant de solista

TUBA

Tobies Isern, solista

TIMPANI

Armando Lorente, solista

PERCUSSIÓ

Susana Pacheco, ajudant de solista
Juan C. Murgui, ajudant de solista

ARPA

Cristina Badía, solista

REFORÇOS: Carlota Coll, violí I / Marina Fuster, violí II /
Aina Domínguez, violí II / Lourdes Pons, violí II /
Carlota Cáceres, percussió

GERÈNCIA

Pere Malondra

EQUIP ARTÍSTIC

Pablo Mielgo Carrizo, director titular

EQUIP TÈCNIC

Cristina Martínez, cap de producció
Bartolomé Riera, cap d'administració
Katalin Szentirmai, arxiu i documentació musical
Gloria Grati, secretaria tècnica
Juan Ramon Garcia, faristoler
Maria del Mar Furió, serveis artístics
Aina Gayart, auxiliar
Francisca Pallicer, auxiliar
Gustavo Riutort, serveis generals

Patronat de la fundació OSIB

PRESIDENT

Miquel Company i Pons, conseller de fons Europeus, Universitat i Cultura

VICEPRESIDENTA

Catalina Solivellas, direcció general de Cultura

VOCALS NATS

Yolanda Garví Blázquez, secretaria general de la Conselleria de Fons Europeus, Universitat i Cultura.
Carmen Palomino Sánchez, directora general de Funció Pública
Joan Ignasi Morey, director general de pressupostos

VOCALS ELECTES

Marcos Torio Magro, assessor tècnic de la Delegació de la Presidència per a la Cultura
Catalina Ferrando Ballester, Cap del departament de la DG Cultura
Catalina Ana Galmés Trueba, directora general del Tresor. política financera i Patrimoni.

GOVERN
ILLES
BALEARIS

G CONSELLERIA
O FONS EUROPEUS,
I UNIVERSITAT I CULTURA
B
/

FUNDACIÓ
ORQUESTRA SIMFÒNICA
ILLES BALEARS

CASTELL SON CLARET

Fundació Turística i Cultural de les Illes Balears

G CONSELLERIA
O MODEL ECONÒMIC,
I TURISME I TREBALL
B
/

AETIB
AGÈNCIA D'ESTRATÈGIA
TURÍSTICA ILLES BALEARS

El Corte Inglés